

Papucsos kutya

Hât tuggyâ êdês szomszédâsszoñ, âz úgy vót. Hogy ím â pápucsos kutya sok embêrt mëmmárt, mëg oszt ëgyrú-mâsrú hortâ el â juhót is, â gyisznót is; hât osztâm mâ nem nêszhettêk, hât kiâták neki lezsbe. Ot vót â kizs biró is, mëg â Mârci sógor is. Â hogy ott âtâk, hât ëccêr csâk gyün â pápucsos kutya; â Boris ângyo urâ lâttâ, âb bêsztê. Szênt isteñ! hollyân lâbâi vótâk! Ollyâñ pápucsok vótâk bi âzoñ, âkâr csâk ëp pâtkós csizmâ. Oszt foktâ mágât â pápucsos kutya, âddobtâ mágât â kerítésêñ. Neki â gyisznóknâk. Fêlvet ëggyet â hâtârâ, oszt viszi. Mârci sógor sê rêst, fogjâ â puskât, püff! Hât oszt gondollyâ csâk lelkëm szomszédâsszoñ, odâ sê nêzett neki. Mëmmëg cêloz â Mârci sógor, oszt mëgint püff! Csak mërrâsztâ mágât, osz mënt tovâbb, vittê â málâcot. Peggy Mârci sógor êtráfâtâ, âszongyâ, nem hijâbâ vót jâgêr. Bioñ nem êrt â semmit; ëmênt â málâccâl; mâig is oda vâñ.

Hogy ím osztâñ ëcs csêppecs csê tuttâk neki tennyi, hât mëv vótâk rímedve szôrnyêñ. Êccêr osztâ, ârâ jârt-ê, vâty hogy, mëhhallottâ â Csâbâk. Tuggyâ lelkëm szomszédâsszoñ, â kit beârêstâtâk, mer hogy ím elhâjtottâ â Fâzêkâsêk gyisznât. Hât osztâm mikor am mëhhállottâ, csâk â fêjit lógâztâ, oszt âsz montâ: ‚No mëgâ! Peggy mëmmontâm neki, hogy nê merjêk tôbbet illyecs cselekennyi. No mëgâ!‘ Oszt âvvâl âszongyâ âz lzsmêr urânâk: ‚Mâj segítêk ên â bâjoñ; de nê szóllyonâk âddig sênkinêk‘.

Hât osz tuggyâ szomszédâsszo, âz ollyâ pâsztorembêr sok mindênt tud; kârjâbâ is vónâ hírês kondâs. Âz osztâm bêtett neki.

Êccêr úty hârmânnâpra hoz ety puskât mágâvâl, osztâl lezsbe â odâ â hidâs mëgé. Mëmmontâ, hoty senki nê merjêñ oda közêl mënyyi; dê Mârci sógor mëg is odâ lopâskodott; mëg âkârtâ tunnyi, hogy mi lëssz mâ. Dê â Csâbâk ârrú nem tudott semmit. Hât ëccêr csâk bényú â kelebibe, oszt kivész onna ëty törött pipât; bizonyosâñ út tânâta vâlâhol. Ânnâk oszt levêsi â kupâkjât, gyugjâ be â puskâbâ. Ott ât osztâm vâty fêl órâjig. Hât ëccêr csâk gyüm mëgintelen â pápucsos kutya. Dobjâ ât mágât â kerítésê, â hoc coktâ. Mëffog ëgy gyisznót, veti fêl. Âkkor csâk Csâbâk fogjâ â puskât, püff râ. Fêlfordút ot nyombâ. Dê osz mëg is elmênt; hânêm â gyisznót othâttâ. Mêntek oszt utânnâ â

vêrnyomoň â m'orrë mënt. Aszongyâ â Mârçi Csâbâknâk: ‚No komâm, ennek ugyâm betëtt. Ugyâň ki lehët?’ De â Csâbâk nem szót, csâk âszongyâ hogy: ‚Montâm neki, â lelki helyén, hogy në merjêk ide gyünni; hât most osztâ ot vâň! De të öcsêm eriggy visszâ, nem kell nekëd mindënt tunnyi’. A Mârçi sógor osztân út tëtë, minthâ visszâgyütt vónâ; de âzê csâk mënt lopvâ utânnâ. Hât lelkëm teremtëtë hovâ êrték? Ugyân tânâlyyâ ki szomszêdasszoň. Hât bioň ot fekütt mâ vêrîbe â Gyöntyúk Pistâ, osz csâk âsz hâjtottâ, mikor â felesêgë mostâ â vêrîbú osz szittâ, hogy ‚Ugyë mëmmontâm’, hogy: ‚Jâj szhâ tuttâm vónâ! Dë mëmmontâ â Csâbâk. Bizonyosâň â tëtë velem’.

– Hât bioň êdës szomszêdasszoň, szêp is â, mikor tud â zembër vâlâmit. Hât osz mâssâl nem is lëhëtëtt âsz mëllõni, csâk pipâkupâkvâl; mer hogy ím âz ollyâň embërnek â golyó nem ârt, csâk â keresetlen tânât pipâkupâk, mëg â pâtkó szög.